

ΤΟ ΠΟΥΣΙ

(Ἀπὸ τὰ ταξείδια τοῦ πατέρα μου)

ΕΙΧΑ πωλήσει τὸ ριζάρι στὴ Σαλωνίκη σὲ καλὴ τιμὴ, ἐφόρτωσα στὴ γολέττα διάφορα ἐμπορεύματα, ἐκάμαμε τὰ χαρτιά μας καὶ πρῶτ-πρῶτ ἐσαλπάρουμε γιὰ τὴ Σκύρο. Ἐρύγαμε μὲ καλοσυνάτο βοηθητικὸ καιρὸ καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐλογαριάζαμε ν' ἀράζουμε στὰ Πωριά (1). Ὅλη μέρα ἐφυσσοῦσε δυνατὸ ἀεράκι, ἐπέρνανε ὅλα μας τὰ παντὰ καὶ κατὰ τὸ σκουρόπωμα ἐφάνη βαθεῖα στὸ πέλαγο νὰ μολυβίζῃ τὸ ἀγαπημένο μας νησί. Ἀλλὰ μὲ τὸ πέσιμο τοῦ ἡλίου ἄρχισε νὰ πέφτῃ καὶ ὁ ἀέρας, τόσο, ὥστε σχεδὸν ἐμπονατσάρισε ὁλότελα. Τὴ νύκτα μᾶς τὸν ἐπέταξε πάλι ὁ κόρφος καὶ τὸ καῖκι, ἄξιο καὶ ξεφόρτωτο, ἔτρεχε σὰν ἄτι.

Ὅσα ταξείδια ἔκαμα στὴ ζωὴ μου — καὶ δὲν ἔκαμα λίγα — μοῦ ἄρεζε πάντα νὰ φθάνω στὴ πατρίδα τὴν αὐγὴ καὶ δὲ ξεύρω πῶς, ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς τὸ κατώρθωνα.

Εἶχα κοιμηθῇ νωρὶς καὶ στάς ἐνὸς ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ἐξύπνησα. Ἀνέβηκα στὴν κουβέρτα, ἔστριψα ἓνα τσιγάρο καὶ ἐκάθισα διπλὰ στὸν τιμονιέρη. Τὸν ἐρώτησα ποῦ βρισκόμαστε καὶ μοῦ ἀποκρίθηκε πῶς δὲν ἀπέχομε πολὺ ἀπὸ τὴ Σκύρο.

Ἐκαμνε ψύχρα καὶ σὰν νὰ ἔρριχνε ψιλὴ - ψιλὴ βροχή. Σκοτάδι-πίσσα ! Τί διάβολο ! ἐνόμισυ ἢ ὥρα καὶ τέτοιο

(1) Ὅρμος τῆς Σκύρου.

σκοτάδι; εἶπα μέσα μου. Ἐξαφνα ὁμῶς ἄκουσα στήν πλώρη τὰ μπουρού.

— Τί τρέχει; ἐρώτησα τὸν τιμονιέρη.

— Δὲ βλέπεις τί ποῦσι εἶνε, κύρ Γιώργη; μοῦ ἀποκρίθηκε ὁ ναύτης.

Καὶ πράγματι, ἦτον ἓνα ποῦσι ποῦ δὲν ἔβλεπες τὸ ἀκτυλό σου.

Σὲ λίγο ἄρχισε πάλι ἡ μπουρού καὶ ἅμα ἔπαυε ἡ μπουρού ἄρχιζαν νὰ κτυποῦν τὸ καμπανάκι ποῦ ἦταν μπρὸς στή μπόμπα.

Ἡ φοβερώτερη τρικυμία δὲν τρομάζει τοὺς ναυτικούς τόσο, ὅσο τὸ ποῦσι.

— Εὐπνήστε τὸν καπετάνιο! ἀκούω ποῦ φωνάζει ὁ λοστρόμος μὲ ἀνήσυχη φωνή.

Ὁ τιμονιέρης ἐκτύπησε μὲ τὴ γυμνὴ φτέρνα του τὴν κουβέρτα καὶ στή στιγμή ὁ καπετὰν Γιώργης ἐπρόβαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ ταμπούκι.

— Τί τρέχει; ἐρώτησε.

-- Μᾶς βρῆκε τὸ ποῦσι, καπετὰν Γιώργη, εἶπα ἐγώ.

Ἐπετάχθηκε στήν κουβέρτα τυλιγμένος μέσα στήν ἀμπαξένια του γούνα καὶ ἔτρεξε στήν πλώρη. Ἐδῶσε ὅ,τι διαταγὴ εἶχε νὰ δώσῃ καὶ ἔπειτα γαντζώνει στὰ ξάρτια κι' ἀνεβαίνει στήν κόφα γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ διακρίνῃ ποῦ βρισκόμαστε.

Ἡ μπουρού καὶ τὸ καμπανάκι δὲν ἔπαυαν νὰ κτυποῦν ἀδιάκοπα πότε τὸ ἓνα πότε τὸ ἄλλο. Ἐγώ, θὲς ἀπὸ τὴ ψύχρα—θὲς ἀπὸ τὸ φόβο τοῦ κινδύνου, ἔτρεμα σὰν τὸ ψάρι.

Ἵστερα ἀπὸ λίγο, ὁ καπετὰν Γιώργης ἐκατέβη ἀπὸ τὸ κατάρτι καὶ ἐπρόσταξε νὰ μαϊνάρουν τὸν παπαφίγκο. Σὲ λιγάκι ἐφώναξε νὰ ρίξουν τὴ γάμπια.

Ἐξαφνα ἀκούω ἀπὸ τὴν πλώρη τὴ φωνὴ τοῦ λοστρόμου, φωνὴ τρομαγμένη:

— Καπετὰν Γιώργη! κράζει πετεινὸς στήν πλώρη μας!

Δὲν μοῦ ἔμεινε πνοή ! Αὐτὸ θὰ εἰπῇ πῶς εἴμαστε
κοντὰ στὴ στεριά ! Ποῦ ὅμως βορσκομαστε ;

— Μπροῦλια τρίγκο ! φωνάζει δυνατὰ ὁ καπετὰν Γιώρ-
γης — δεξιὰ τὸ τιμόνι σου ! λέγει τοῦ τιμονιέρη καὶ τρέ-
χει ἔμπρός.

Ἐγὼ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἐπερίμενα πιά ν' ἀκούσω
τὸ κτύπημα τῆς γολέττας ἀπάνω σὲ κανένα βράχο, κ'
ἐδόξαζα μονάχα τὸ Θεὸ ποῦ δὲν ἦταν φουρτοῦνα καὶ δὲν
εἶχα φόβο νὰ σκυλοπνιγῶ.

Ἐσηκώθηκα κ' ἐγὼ μὲ τρεμουλιαστὰ πόδια, κ' ἐπῆγα
νὰ βοηθήσω νὰ τὰ γυρίσουμε.

— Ὅρτσα λαπάννα ! φωνάζει ὁ πλοίαρχος μὲ ἄγρια
φωνή, ἀλλὰ μὲ τὸ ὄρτσα λαπάννα ἀκοῦμε πάλι τὴ
φωνὴ τοῦ πετεινοῦ ἀπὸ τὴν πλώρη μας

— Μὰ τί διάβολο τρέχει ἐδῶ ! καὶ μπρὸς στερειά καὶ
πίσω στερειά ! ;

Ἡ γολέττα τὰ εἶχε πιά γυρίσει ὅταν ἐγὼ ἐνθυμήθηκα
πῶς κάτω ἀπὸ τὸ κάσαρο τῆς πλώρης εἶχα βάλει ἓνα
κλουβὶ μὲ πεντέξη κόττες καὶ ἓνα πετεινὸ ποῦ ἀγόρασα
ἀπὸ τὴ Σαλωνίκη !

Τὸ πρῶτ' τὸ ποῦσι διελύθη καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ ἐφουντά-
ραμε στὰ Πωριά !

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

Ὁ τοκογλύφος

ΕΝΑΣ γλύστρησε καὶ πέφτει 'ς ἓνα βάλτο μιὰ φορά,
καὶ εἰς ἓνα τοκογλύφον ποῦ ἀπερνοῦσε ἐκεῖ σιμά :

— « Χριστιανέ, δός μου τὸ χέρι », τοῦπε, « ὅξω νὰ πηρῶ ! »

— « Νὰ σ' τὸ δώσω ; » τ' ἀπαντᾷ — « δηλαδὴ νὰ σ' τὸ δανείσω ».

ΥΑΚΙΝΘΟΣ